

Конєва І.В.

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

ПРИВАТИЗАЦІЯ ЯК ЗАСІБ ОПТИМІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ

Стаття присвячена пошуку напрямів вдосконалення адміністративно-правового забезпечення приватизаційних процесів у державному секторі економіки. Констатовано, що управління державним сектором економіки, як і будь-який управлінський процес, одним із своїх першочергових орієнтирів має оптимізацію та раціоналізацію витрачених ресурсів та зусиль для вирішення кінцевих цілей держави в сфері економіки. Метою даної статті є пошуки напрямів вдосконалення адміністративно-правового забезпечення приватизаційних процесів у державному секторі економіки. Розкрито сутність процесу приватизації як сфери управлінсько-владних відносин між уповноваженими органами держави та об'єктами державної власності. Визначено сутність приватизаційного процесу та його економічну природу. Досліджено доцільність та необхідність імплементації принципу оптимальності у приватизаційний процес. Розкрито зміст даного принципу та запропоновані відповідні зміни до законодавства. Уточнено систему повноважень держави в сфері приватизації з точки зору оптимальності управління об'єктами, які знаходяться у процедурі банкрутства. Представлені висновки, а саме те, що приватизація державного майна є засобом оптимізації системи управління державним сектором економіки. Оптимізація в якості критерію приватизаційних процесів розуміється як спроможність держави переносити сферу відповідальності за найбільш витратні, але при цьому достатньо потенційні об'єкти державної власності на приватний сектор, що дає змогу скоротити витрати держави на їхнє утримання, але зберегти систему економічних відносин, в яких такі об'єкти виступають ключовими ланками. Доведена необхідність трансформації сучасних підходів до приватизаційних процесів, які виключають можливість приватизації об'єктів державної власності, щодо яких розпочато процедуру банкрутства. Саме за умови запровадження цих процедур скорочується обсяг повноважень держави з управління об'єктами, що об'єктивує неможливість розповсюдження на них державно-управлінського впливу, який передбачається у приватизаційних процесах.

Ключові слова: приватизація, державний сектор економіки, державне управління, адміністративно-правове забезпечення, адміністративно-правове регулювання.

Постановка проблеми. Управління державним сектором економіки, як і будь-який управлінський процес, одним із своїх першочергових орієнтирів має оптимізацію та раціоналізацію витрачених ресурсів та зусиль для вирішення кінцевих цілей держави у сфері економіки. Оптимізація полягає в пошуку нових джерел для розвитку економічного потенціалу державного сектора, в тому числі шляхом виведення з державної власності найменш рентабельних активів. Раціоналізація при цьому вбачається у скороченні державного фінансування сегментів економіки та об'єктів державної власності, які мають низьку пріоритетність або ефективність у масштабах держави. Отже, управління державним сектором економіки передбачає необхідність одночасного скорочення державних витрат та збільшення економічного ефекту від використання державної власності. Частіше за все дієвих результатів можна досягнути шляхом вибуття

нерентабельних або надзвичайно великих об'єктів із державної власності. Великі об'єкти потребують постійних великих інвестицій, які в умовах низької довіри до влади на сьогодні є скоріше пріоритетним завданням держави, ніж реальною можливістю підвищення ефективності управління державним сектором. Через небажання інвестування в державну власність із боку приватного сектора та наявність високих ризиків, пов'язаних із нестабільністю вітчизняної економіки, її стагнацією, найбільш дієвим інструментом оптимізації структури державної власності вбачається приватизація. Саме тому сьогодні питання адміністративно-правового забезпечення приватизаційних процесів набуває все більшої актуальності.

Постановка завдання. Метою даної статті є пошуки напрямків вдосконалення адміністративно-правового забезпечення приватизаційних процесів у державному секторі економіки.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання вдосконалення законодавчого забезпечення приватизації об'єктів державної власності займає центральне місце у працях багатьох вітчизняних науковців, зокрема таких, як: Биков Р.Ю., Крамаренко Г.О., Розгон О.Г., Рябченко О.В., Савенко Н.В., Чечетов М.В., Чорна О.Є. та ін.

Виклад основного матеріалу дослідження. Державний сектор економіки передбачає існування в державі в особі уповноважених органів правосуб'єктності з управління, розпорядження та використання майна, яке має титул державної власності. Наявність такої правосуб'єктності передбачає існування тісного правового та економічного зв'язку з відповідними об'єктами державного майна. Правова природа уособлюється через наявність правомочностей із його використання, а економічна – існування необхідності з його утримання та фінансування відповідних витрат, кінцевою метою яких є максимізація економічного ефекту від використання цього майна. Таким чином, адміністративно-правовий зміст відносин із приводу майна в державному секторі економіки характеризується необхідністю формування такого нормативно-правового забезпечення, яке дасть змогу наділити органи, уповноважені на управління таким майном, широким інструментарієм, єдиним критерієм якого повинна бути ефективність. Інструменти управління повинні передбачати як набуття та збереження права власності, так і відчуження державного майна у випадках, коли прибуток від такого відчуження, а також подальший ефект від використання цього майна зі зміненим титулом власності надаватимуть більшого економічного результату, ніж його перебування у власності держави. Саме це можна охопити сентенцією «ефективний власник», яку намагалися тривалий час запровадити державні діячі минулих років у системі відносин із приводу управління державним сектором економіки.

Сьогодні ж ефективним власником можна вважати державу, яка дає змогу отримувати максимальний ефект від наявного економічного потенціалу в незалежності від самого титулу на те чи інше майно, а лише виходячи з реальної здатності капіталізувати новий економічний результат від його використання. У такому контексті відносини приватизації повинні розглядатися не як процедура відчуження державного майна та передача його у приватну власність, а як процес трансформації моделі економічних відносин без безпідставного вибуття з неї економічно спроможних активів. Іншими словами, розуміння приватизаційних про-

цесів вимагає розширеного тлумачення, оскільки вони не повинні закінчуватися лише вибуттям із державної власності та реєстрацією нового власника. Приватизація повинна передбачати мету та досягнення мети вибуття активів із державної власності. У випадку приватизації з метою подальшої ліквідації мова взагалі не повинна йти, оскільки в такому випадку чітко простежуються корупційні схеми, а держава отримуватиме значно більше економічного ефекту у випадку, якщо сама виступатиме ліквідатором нерентабельних активів. Саме тому корупційні прояви у системі відносин із приватизацією сьогодні є одним із найбільших ризиків вітчизняної економіки. Усе через те, що приватизаційна модель не передбачає подальшого, хоча б мінімального контролю з боку держави за виконанням приватними власниками умов приватизації та її мети – реалізації економічного потенціалу приватизованого об'єкта та максимізації результату від його комерційного використання.

Показовою у цьому контексті є позиція О. Тронько, який приватизацію розглядає як роздержавлення власності, що є одним із «методів державного управління у процесі здійснення адміністративно-правового впливу на економічну систему, який поєднує прямі та непрямі регулятори, за допомогою яких ресурси зможуть зосередитися і вплинути на розвиток базових галузей, паралельно створивши умови, за яких відбудеться швидка окупність засобів, мобільність виробництва» [14, с. 125]. Але досвід України, на думку Р.Ю. Бикова, продемонстрував, що за умови високого рівня корупційних проявів «без громадського контролю, за наявності наполегливого попиту на стратегічні підприємства з боку окремих бізнес-груп і за підтримки їх владою система практично перетворила приватизацію на замовну» [1]. Відбулася не трансформація економічного змісту відносин власності, а суто перерозподіл державних бізнес-активів між приватними бізнес-структурами за несправедливою ціною. Саме тому акценти адміністративно-правового забезпечення приватизаційних відносин на сучасному етапі розвитку державного сектору економіки вимагають підвищеної уваги в частині моніторингу результативності розпорядження приватизованими активами. Ще раз підкреслюємо, що приватизація – це не вибуття активів із державного сектору економіки, а зміна структури економічних відносин із приводу управління такими активами. Приватизація – це метод трансформації моделі управління з урахуванням суспільної значимості економіч-

ного результату від використання тих чи інших об'єктів приватизації.

Так, М.В. Четов зазначає, що приватизація – це «управлінський процес, який спрямований на підвищення ефективності економіки країни. Це інструмент державної політики, який спрямований на оптимізацію структури економічних активів держави і розвиток конкурентних відносин» [15, с. 21]. Як управлінський процес приватизацію розглядає також Н.В. Савенко, роблячи при цьому акцент на першочерговості саме адміністративно-правових засобів його регулювання [11, с. 315]. Це означає, що відносини приватизації доцільно розглядати як предметну сферу адміністративно-правового регулювання, що напряму пов'язано із їхнім суб'єктним складом та методами впливу з боку держави.

О.В. Рябенко розкриває економічний зміст приватизації, під якою розуміє «тривалу і системну трансформацію більшої частки державної економіки шляхом формування нового носія відносин власності з метою відновлення ефективного використання економічного потенціалу» [10, с. 10]. Отже, центральним елементом приватизації є відносини зі зміни власника за незмінності мети використання об'єкта приватизації. Це породжує певну наукову дилему, оскільки перехід об'єкта державної власності у приватну унеможливає використання в останньому випадку методів адміністративного права, оскільки вони мають обмежене застосування у приватноправових відносинах. Але з точки зору раціональності та суспільної необхідності існує потреба розширити предметне охоплення нормами адміністративного права відносин приватизації і після моменту переходу об'єкта приватизації у приватну власність. Це дасть змогу забезпечити досягнення головної мети приватизації – оптимізації та раціоналізації управління державним сектором економіки.

Показовим у цьому контексті є підхід О.Г. Розгон до визначення сутності приватизації як сукупності суспільних відносин, що існують у процесі взаємодії суб'єктів приватизації під час застосування заходів організаційного, технічного, інформаційного, правового характеру, пов'язаних із підготовкою, проведенням та оформленням результатів продажу на електронних аукціонах об'єктів приватизації, в результаті чого право власності переходить від держави чи територіальної громади до громадян і юридичних осіб» [8, с. 52–55]. Так само зміну титулу власності з державної на приватну під час визначення сутності приватизації ставить також Н.В. Савенко. У своїх

роботах дослідниця зазначає, що «приватизація державного та муніципального майна як об'єкт адміністративно-правового регулювання становить приватизаційний процес, тобто врегульовану адміністративно-правовими нормами діяльність органів державної влади з відчуження державного та муніципального майна у власність приватних (фізичних та юридичних) осіб» [12, с. 6–8]. Говорячи про «діяльність органів державної влади», доцільно, на наш погляд, все звести до одного органу уповноваженого на безпосередню організацію та адміністративний супровід процесу приватизації – Фонд державного майна України. О.Г. Розгон зазначає, що саме Фонд є центральним елементом механізму адміністративно-правового регулювання процесів приватизації, оскільки він виступає архітектором та організатором «системи адміністративно-правових засобів для регулювання на засадах законності, відкритості, прозорості, контролю та відповідальності адміністративно-правових відносин у сфері приватизації» [9, с. 64]. Участь Фонду в приватизаційних процесах свідчить про те, що держава намагається їх контролювати максимально можливим спектром засобів та дозволених інструментів, але якість діяльності Фонду та низький рівень виконання приватизаційних програм свідчить про наявність досить суттєвих проблем перш за все адміністративно-правового характеру. Причому вдосконалення адміністративно-правового забезпечення цього процесу вимагає саме через низький рівень досягнення мети оптимізації системи управління державним сектором економіки.

Наприклад, М. Скиба бачить одним із найбільш перспективних напрямків вдосконалення системи приватизаційних відносин саме через більш чітку детермінацію повноважень Фонду державного майна України, а також «підвищення ефективності управління приватизованими об'єктами шляхом системного підвищення кваліфікації менеджерів вищої ланки» [13, с. 127]. Але системний аналіз положень законодавства України у сфері приватизації, а саме Законів України «Про Фонд державного майна України» [7]; «Про приватизацію державного і комунального майна» [5]; «Про управління об'єктами державної власності» [6] розкриває не стільки проблему дискретності повноважень Фонду, скільки проблему, пов'язану із системою управління процесом приватизації в цілому.

Основна проблема розкривається не у змісті наведених законів, а в правозастосовній практиці – саме через діяльність Фонду під час

прийняття рішення щодо приватизації державних підприємства та об'єктів державної власності. У цьому контексті показовим буде аналіз наказів Фонду, які він видає у процесі приватизаційного процесу. Наприклад, аналізуючи Наказ Фонду державного майна України «Про затвердження переліків об'єктів малої приватизації, що підлягають приватизації в 2018 році» № 447 від 27.03.2018 року [4], можна побачити, що в перелік підприємств, які підлягають приватизації, включені ті, щодо яких розпочато процедуру банкрутства, а це означає, що вони вже вибули з управління Фонду. Наприклад щодо ВАТ «ХБК», ПАТ «Сіверодонецька ТЕЦ» тощо. Але щодо цих підприємств не може бути прийнято рішення щодо приватизації, оскільки це не відповідає інтересам їх кредиторів, не забезпечить належний рівень надходжень до державного бюджету в силу низької рентабельності таких активів, і крім того, ще й суперечить чинному законодавству.

Так, відповідно до Законів України «Про Фонд державного майна України» та «Про приватизацію державного і комунального майна» Фонд державного майна України визначається центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом, що з-поміж іншого здійснює управління об'єктами державної власності [5; 7]. Абзац восьмий п. 1 ст. 4 Закону України «Про управління об'єктами державної власності» передбачає, що суб'єктами управління об'єктами державної власності є органи, які здійснюють управління державним майном відповідно до повноважень, визначених окремими законами [6]. Постанова Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику в справах про банкрутство» № 15 від 18 грудня 2009 року встановлює, що Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» містить спеціальні норми, які мають пріоритет у застосуванні під час розгляду справ про банкрутство щодо інших законодавчих актів України [3]. Отже, Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» є тим самим окремим законодавчим актом, який передбачає управління майном боржника у процедурі банкрутства (розпорядження майном, санації, ліквідації). Відповідно до цього Закону щодо суб'єктів господарювання, навіть якщо це державні підприємства, прийнято рішення про запровадження процедури санації чи ліквідації, управління боржником переходить до керуючого санацією або ліквідатора; припиняються повноваження органів управління боржника – юридичної особи, повноваження

органів управління передаються керуючому санацією [3]. Таким органом виступає саме Фонд державного майна України, а тому, якщо державні підприємства потрапили у процедуру банкрутства на стадію санації або ліквідації, то цілком доцільно конкретизувати норму, яка є логічною та обмежує повноваження Фонду щодо приватизації таких об'єктів, як недоцільну та таку, яка замість оптимізації державного сектору економіки робить його менш привабливим для інвестицій.

З огляду на це пропонується внести зміни в Закон України «Про приватизацію державного і комунального майна», виклавши частину першу статті 4 в такій редакції:

«1. До об'єктів державної і комунальної власності, що підлягають приватизації, належать усі об'єкти права державної і комунальної власності, крім тих, приватизація яких прямо заборонена цим Законом та іншими законами України, а також крім тих, щодо яких розпочато процедуру банкрутства та запроваджено в судовому порядку процедуру санації та/або ліквідації у відповідності до законодавства України».

Таким чином, заборонивши Фонду приймати рішення щодо приватизації об'єктів державної власності, які знаходяться у процедурі санації та ліквідації, передбачається підвищення рентабельності таких активів задля інтересів їхньої приватизації в подальшому. Крім того, така імперативна заборона суттєво обмежить рівень корупційних проявів, що існують у відносинах відновлення платоспроможності підприємств державного сектору економіки. Разом із тим така заборона дасть змогу врегулювати і ще одну найважливішу суперечність під час здійснення приватизації, яка стосується використання коштів від продажу майна. Так, відповідно до ч. 1 ст. 23 Закону України «Про приватизацію державного і комунального майна» кошти, одержані від продажу державного або комунального майна, інші надходження, безпосередньо пов'язані із процесом приватизації (суми штрафних санкцій за несвоєчасні розрахунки за придбані об'єкти приватизації тощо), зараховуються до державного або місцевого бюджету в повному обсязі, крім плати за участь [5]. Однак відповідно до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» кошти, отримані від продажу майна банкрута, під час провадження справи про банкрутство мають бути спрямовані на погашення вимог кредиторів [3].

Ураховуючи наведене вище, ми можемо зробити важливий висновок, що управління держав-

ним сектором економіки повинно відбуватися з урахуванням прав суб'єктів господарських та інших позаадміністративних відносин, суб'єктом яких або контрагентом щодо яких виступає об'єкт приватизації. За такого підходу доцільно говорити, що оптимізація державного сектору економіки з-поміж іншого передбачатиме впорядкування відносин з кредиторами таких суб'єктів, які приватизуються, що означатиме зменшення боргового навантаження на Державний бюджет України та погашення вимог кредиторів за рахунок коштів інвесторів. Тоді постає досить логічне питання: чи треба, встановлюючи ціну приватизації, брати до уваги і величину кредиторських вимог, на яку така ціна повинна зменшуватися. Це, у свою чергу, піднімає питання доцільності приватизації підприємства з надмірною величиною кредиторської заборгованості та вирішення питання щодо застосування до нього процедури банкрутства.

Логіка такого висновку звертає увагу на необхідність доповнення існуючої системи принципів приватизації, які перелічені в ч. 2 ст. 2 Закону України «Про приватизацію державного і комунального майна» принципом оптимальності та раціональності приватизації як окремого процесу в системі адміністративного провадження. Підтвердження цього ми знаходимо в роботах Г.О. Крамаренко та О.С. Чорної, які вказують, що «основними причинами приватизації є скорочення державних витрат і передача ризиків приватному сектору» [2, с. 16]. У передачі ризиків та зменшенні витрат – сутність передачі права власності, оскільки відбувається не лише перехід титулу, але і передача відповідальності за утримання об'єкта приватизації, за виконання зобов'язань такого суб'єкта перед третіми особами у процесі провадження ним економічної діяльності.

Доповнюючи систему принципів приватизації принципом оптимальності, ми додатково обґрунтовуємо «безперервність приватизаційного процесу – від ініціативи щодо проведення приватизації до виконання приватизаційної угоди» [12, с. 7]. Виконання останньої інвестором одночасно забезпечуватиме виконання державою своїх соціальних функцій та зобов'язань щодо розвитку економіки, формування конкурентного середовища та захисту приватноправових відносин. Це відбуватиметься через оптимізацію системи управління державного сектору економіки, коли, передаючи свої повноваження з управління тим чи іншим об'єктом приватизації, держава одночасно отримує змогу концентрувати більше зусиль на вирі-

шенні цілої низки інших завдань економічного розвитку.

Таким чином, ми приходимо до розуміння, що весь процес приватизації – це процес оптимізації, раціоналізації системи управління як такої, в якій державний сектор економіки виступає скоріше суто об'єктом ніж головним центром прикладення зусиль з боку держави. Розуміючи обмеженість ресурсів держави, її організаційного та адміністративного потенціалу, допускаємо, що саме за рахунок приватизації відбувається переорієнтація цілей та зусиль держави з управління суспільними процесами. Роздержавлення економіки та перерозподіл власності шляхом передачі від держави до приватного сектору – це не лише залучення інвестицій, але і можливість для держави перенести свої зусилля на досягнення інших, неекономічних цілей. Це відбувається за рахунок трансформації державного апарату, зміни інструментів управління, реформування адміністративно-правового забезпечення, оскільки зі звільненням апарату службовців від завдань управління економічними процесами в силу втрати контролю над суб'єктами господарювання державної форми власності відбувається не ліквідація органів управління, а лише перерозподіл інституційного забезпечення сфер державного управління. Даний процес і є сутністю оптимізації як критерію та принципу приватизаційних відносин. Тому ми пропонуємо доповнити частину другу статті 2 Закону України «Про приватизацію державного і комунального майна», додавши до нього принцип оптимізації та раціоналізації державного управління економічними процесами.

Висновки. Підсумовуючи викладене вище, слід зробити два основні висновки. По-перше, необхідно розуміти, що приватизація державного майна є засобом оптимізації системи управління державним сектором економіки. Це доводиться не лише через досягнення завдяки приватизації таких цілей, як роздержавлення економіки та розбудова приватної власності, але і через перенесення акцентів державного регулювання з економічного на інші сфери внаслідок вивільнення організаційного та інституційного ресурсу. Оптимізація в якості критерію приватизаційних процесів розуміється як спроможність держави переносити сферу відповідальності за найбільш витратні, але при цьому достатньо потенційні об'єкти державної власності на приватний сектор. Це дає змогу скоротити витрати держави на їхнє утримання, але зберегти систему економічних

відносин, в яких такі об'єкти виступають ключовими ланками.

По-друге, доведена необхідність трансформації сучасних підходів до приватизаційних процесів, виключивши з них об'єкти державної власності, щодо яких розпочато процедуру банкрутства. За таких умов мова не йде про оптимізацію, оскільки підприємства, які знаходяться в процесі банкрутства, не виступають оптимальним об'єктом інвестування з точки зору максимізації вигоди держави від надходжень за результатами

приватизації. Тому існує потреба внести відповідні зміни в законодавство про приватизацію, уточнюючи накладені на державу обмеження розпоряджатися об'єктами, щодо яких в судовому порядку запроваджені процедури санації та ліквідації. Саме за умови запровадження цих процедур скорочується обсяг повноважень держави з управління об'єктами, що об'єктивує неможливість розповсюдження на них державно-управлінського впливу, який передбачається у приватизаційних процесах.

Список літератури:

1. Биков Р.Ю. Ефективність приватизації державного майна в Україні. Державне управління: удосконалення та розвиток. 2009. № 3. URL : <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=35>.
2. Крамаренко Г.О., Чорна О.Є. Сутність, причини і тенденції приватизації в контексті глобального економічного зростання: інституційний аспект. *Академічний огляд*. 2013. № 2. С. 13–20.
3. Про відновлення платоспроможності боржник або визнання його банкрутом : Закон України від 14.05.1992 № 2343-ХІІ. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2343-12>.
4. Про затвердження переліків об'єктів малої приватизації, що підлягають приватизації в 2018 році : Наказ Фонду державного майна України № 447 від 27.03.2018 року. URL : <http://www.spfu.gov.ua/ua/documents/4458.html>.
5. Про приватизацію державного і комунального майна : Закон України від 18.01.2018. URL : № 2269-VIII <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2269-19>.
6. Про управління об'єктами державної власності : Закон України від 21.09.2006. URL : № 185-V <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/185-16>.
7. Про Фонд державного майна України : Закон України від 09.12.2011. № 4107-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4107-17>.
8. Розгон О.Г. Загальна характеристика адміністративно-правових відносин у сфері малої приватизації. *Правова позиція*. 2019. № 1(22). С. 51–58.
9. Розгон О.Г. Механізм адміністративно-правового регулювання малої приватизації в Україні: поняття, ознаки та зміст. *Форум Права*. 2019. № 54(1). С. 60–68.
10. Рябченко О.В. Приватизація у промисловому секторі економіки України : автореф. дис. к. е. н. : спеціальність 08.02.03. Дніпропетровськ, 2000. 20 с.
11. Савенко Н.В. Приватизація як об'єкт адміністративно-правового регулювання. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2007. № 39. С. 314–321.
12. Савенко Н.В. Адміністративно-правові засади набуття права власності на об'єкти незавершеного та законсервованого будівництва в Україні : автореф. дис. к.ю.н. ; спеціальність 12.00.07. Харків, 2009. 22 с.
13. Скиба М. Приватизація як інструмент структурних перетворень в економіці України: поняття, основні проблеми та шляхи їх вирішення. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. № 4. 2010. С. 125–133.
14. Тронько О. Адміністративно-правове регулювання в галузі економіки. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 5. С. 124–127.
15. Чечетов М.В. Державне управління приватизацією у контексті трансформації відносин власності в Україні : автореф. дис. ... д. наук з держ. упр. : 25.00.01. Київ, 2006. 36 с.

Konieva I.V. PRIVATIZATION AS A MEANS OF OPTIMIZATION OF THE PUBLIC SECTOR OF ECONOMY

The research paper deals with finding directions for improving the administrative and legal support of privatization processes in the public sector of the economy. It is stated that the management of the public sector of the economy, as well as any administrative process, has optimization and rationalization of the resources and efforts to address the ultimate goals of the state in the sphere of the economy as one of its priorities. The objective of this research paper is to seek directions for improving the administrative and legal support of privatization processes in the public sector of the economy. The essence of the process of privatization as a sphere of administrative-power relations between the authorized state bodies and objects of state ownership is revealed. The essence of the privatization process and its economic nature are determined. The expediency

and necessity of implementation of the principle of optimality in the privatization process has been studied. The content of this principle is revealed and the corresponding amendments to the legislation are proposed. The system of state powers in the sphere of privatization has been clarified in terms of the optimality of managing bankruptcy objects. The conclusions are made that privatization of state property is a means of optimizing the system of management of the public sector of the economy. Optimization, as a criterion for privatization processes, is understood as the ability of the state to transfer the sphere of responsibility for the most expendable, but at the same time enough potential state-owned objects to the private sector, and this allows to reduce the state's expenses for their maintenance but to preserve the system of economic relations in which such objects act as key links. The necessity of transformation of modern approaches to privatization processes has been proved, excluding state-owned objects for which bankruptcy proceedings have been initiated. When these procedures are implemented, the scope of the state's powers to manage the objects is reduced, which makes it impossible to extend the state administrative influence which is provided for in the privatization processes.

Key words: *privatization, public sector of economy, public administration, administrative and legal support, administrative and legal regulation.*